

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 392/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok (v súčasnosti Okresný súd Liptovský Mikuláš) č. k. 8 Nt 56/2022 z 20. februára 2023 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos 36/2023-75 z 30. mája 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 41 a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojich práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Nt 56/2022 z 20. februára 2023 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesenie Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 36/2023-75 z 30. mája 2023 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“; ďalej spolu s uznesením okresného súdu aj „napadnuté rozhodnutia“) zrušiť a vec vrátiť „príslušnému“ súdu na ďalšie konanie. Navrhuje, aby ústavný súd zakázal okresnému súdu a krajskému súdu pokračovať v porušovaní namietaných práv. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 70/2017 z 27. novembra 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 2/2018

z 1. marca 2018 právoplatným a vykonateľným 1. marca 2018 (ďalej aj „pôvodné konanie“) uznaný vinným zo spáchania pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenástich rokov a ôsmich mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

3. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 47/2019 z 26. februára 2020 bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľa podané proti rozsudku krajského súdu č. k. 3 To 2/2018 z 1. marca 2018.

4. Podaním doručeným okresnému súdu 24. októbra 2022 (v znení jeho doplnenia) sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy pôvodného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 70/2017. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v tomto návrhu poukázal na výpoveď prekladateľky [REDAKOVANÉ] (podanú zrejme v nadväznosti na trestné oznámenie sťažovateľa podané pre podozrenie zo spáchania trestného činu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnickeho úkonu a prekladateľského úkonu, ktoré bolo orgánmi činnými v trestnom konaní odmietnuté, pozn.), ktorá okrem iného uviedla, že pri vypracovaní dôkazných prostriedkov (v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 70/2017) došlo k zrejším chybám a nesprávnostiam vo vypracovanom preklade – chýba jedna strana prekladu, čo podľa sťažovateľa založilo pochybnosť, že preklad bol pozmenený. Na strane prekladu, ktorá mala absentovať, mala byť časť rozhovoru, v ktorej agent vyvíja nátlak na sťažovateľa, aby s ním uzatvoril obchod. Ak by sa tak nestalo, podľa konštatovania sťažovateľa by k obchodu nikdy nedošlo. Chyby v preklade boli podľa jeho názoru použité pre uznanie jeho viny. Prezentoval názor, že ide o dôkaz súdu skôr neznámy a takého charakteru, že by mohol sám osobe odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine. Sťažovateľ navrhol súdu oboznámiť sa s touto výpoveďou [REDAKOVANÉ], uznesením č. k. 4 Pn 228/22/6601-3 z 13. októbra 2022, prekladom č. 369/2017 a vyšetrovacím spisom k spisu sp. zn. 1 T 70/2017.

5. O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Nt 56/2022 z 20. februára 2023 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období tak, že tento návrh sťažovateľa zamietol. O sťažnosti sťažovateľa (v znení jej doplnení, pozn.) podanej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 Tos 36/2023-75 z 30. mája 2023 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým rozhodnutiam o nepovolení obnovy pôvodného konania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej s poukazom na dôkazy (z pôvodného konania) namieta nelogické ustálenie skutkového stavu v pôvodnom konaní na základe výpovede [REDAKOVANÉ], ktorá „sa ukázala ako nepravdivá“, ktorý „opakovane klame“.

7. Sťažovateľ tvrdí, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa preukázala existencia nových skutočností, ktoré sú spôsobilé odôvodniť iné ako pôvodné rozhodnutie v otázke viny. Argumentuje, že okresný súd a krajský súd prekročili svoje právomoci v konaní o povolenie obnovy konania. Úlohou všeobecných súdov totiž nebolo hodnotiť už vykonané dôkazy,

ale vyhodnotiť, či vo veci existujú nové dôkazy alebo nové skutočnosti, a to či sú vo vzťahu k pôvodnému konaniu neznáme. Po zistení, že vo veci existujú nové skutočnosti, mal následne povoliť obnovu pôvodného konania.

8. Sťažovateľ argumentuje, že konajúce súdy porušili jeho právo na spravodlivý proces, účinný prostriedok nápravy a že došlo aj k porušeniu zásad trestného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práv označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorými nebola povolená obnova pôvodného konania.

10. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že povinnosťou sťažovateľa je (okrem iného, pozn.), aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že odôvodnenie tejto ústavnej časti obsahuje minimálne právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

11. Ústavný súd vo veci sťažovateľa identifikoval aj ďalší nedostatok ústavnej sťažnosti spočívajúci v nepripojení zákonom požadovanej obligatórnej prílohy, a to kópie napadnutého rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde (uznesenia okresného súdu, ktorého znenie si ústavný súd zabezpečil v súčinnosti s okresným súdom, pozn.).

12. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa (o ktorého ustanovenie sťažovateľ žiada, pozn.) a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd túto vyhodnotil ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožnila v tejto veci realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021).

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu:

13. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

14. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 a čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 41 a čl. 2 ods. 2 listiny uznesením krajského súdu:

15. Základom sťažovateľovej argumentácie je v podstate tvrdenie o prekročení právomoci všeobecných súdov v konaní o povolenie obnovy pôvodného konania. Podľa názoru sťažovateľa úlohou všeobecných súdov nebolo hodnotiť už vykonané dôkazy, ale vyhodnotiť, či existujú nové dôkazy alebo nové skutočnosti a či sú vo vzťahu k pôvodnému konaniu neznáme. Po zistení, že vo veci existujú nové skutočnosti, mali obnovu pôvodného konania povoliť.

16. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

18. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavného súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovaciu činnosťou poukazuje aj na to, že imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

20. S cieľom posúdenia sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil so znením napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011). Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel k záveru, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia okresného súdu, bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok. V nadväznosti na uvedené naň v celom rozsahu odkázal. Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu prvého stupňa obsahovalo podrobne rozpísané skutkové aj právne dôvody, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania. Ústavný súd po oboznámení sa s uznesením okresného súdu uvádza, že z neho skutočne vyplýva podrobné odôvodnenie skutočností nevyhnutných pre posúdenie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku, t. j. skutočností týkajúcich sa osoby vystupujúcej pod menom [REDAKOVANÉ] a namietaného prekladu [REDAKOVANÉ]. K nemu sa okresný súd vyjadril v nadväznosti na prehratie sťažovateľom namietanej nahrávky, ako aj v kontexte skutočností uvedených v zápisnici o výsluchu [REDAKOVANÉ] z 30. augusta 2022 (ČVS: ORP-456/2-VYS-BB-2022), ktoré sa týkali nezrovnalostí pri vypracovaní prekladu č. 369/2017 (chybné 369/2016). Po vykonanom dokazovaní prehratím CD nosiča a oboznámení sa s výsluchom prekladateľky [REDAKOVANÉ] okresný súd uzatvoril, že tieto nepriniesli žiadny nový dôkaz, ktorý by sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní mohli odôvodniť iné rozhodnutie súdu vo veci samej. V konkrétnostiach zhodnotil, že zlá kvalita nahrávky bola skutočnosťou známou už v pôvodnom konaní a pri preklade nedošlo k takému pochybeniu, ktoré by malo za následok potrebu opätovného prekladu nahrávky. Preklad nahrávky pritom nebol jediným usvedčujúcim dôkazom o vine sťažovateľa. Krajský súd následne tento záver odobril s konštatovaním, že sťažovateľ vo veci nepredložil súdu také skutočnosti a dôkazy, ktoré by súdu boli skôr neznáme. Zároveň uviedol, že neboli takého charakteru, aby mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom nepomere s jeho účelom. Po preskúmaní spisového materiálu a s prihliadnutím na okolnosti, ktoré vyšli najavo v konaní o povolenie obnovy pôvodného konania, doplnil, že skutočnosť, že skutky, pre ktoré bol sťažovateľ odsúdený, sa stali a tieto spáchal sťažovateľ, nebola v rámci konania o povolenie obnovy pôvodného konania spochybnená. Sťažnostné námietky sťažovateľa vyhodnotil ako také, ktoré sú len iným právnym hodnotením existujúceho skutkového stavu, v ktorých nenašiel žiadne skutočnosti majúce vplyv na správne a zákonné rozhodnutie súdu prvého stupňa.

21. Sumarizujúc popísané skutočnosti, ústavný súd zastáva názor, že odvolací súd ústavne udržateľne odobril nesplnenie podmienok na povolenie obnovy pôvodného konania. Pokiaľ bola určitá časť odôvodnenia či odpovede na nastolené otázky krajským súdom poskytnutá aj s odkazom na predchádzajúce uznesenie okresného súdu, ústavný súd (po oboznámení sa aj s uznesením

okresného súdu, pozn.) považuje takýto spôsob odôvodnenia v okolnostiach prerokúvanej veci za ústavne akceptovateľný. Z uznesenia okresného súdu totiž skutočne vyplýva vyčerpávajúci popis návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania a jeho námietok, zisteného skutkového stavu, vykonaných dôkazov, ale aj odôvodnenia zamietnutia samotného návrhu (s. 5 a 6 uznesenia okresného súdu, pozn.). Ústavný súd po oboznámení sa s namietanými rozhodnutiami nenašiel ani dôvod, pre ktorý by mohol prisvedčiť sťažovateľovej námietke o prekročení právomoci vo veci konajúcich súdov. Tie sa v rozhodnutiach riadne venovali námietkam sťažovateľa v tom kontexte, či sú spôsobilé pre uskutočnenie záveru o splnení podmienok na povolenie obnovy konania (1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme a 2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu). K predmetnému záveru však nedospeli (pozri bod 20 tohto uznesenia, pozn.).

22. Na základe uvedeného ústavný súd nenašiel medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a uznesením krajského súdu takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom namietaných práv. Vo veci konajúce súdy sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, prijaté rozhodnutie krajského súdu je adekvátne odôvodnené a právne závery nejavia známky excesu či svojvoľnosti. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu:

23. Ústavný súd v súvislosti s námietkou porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra ústavného súdu (m. m. II. ÚS 255/2011, IV. ÚS 108/2014, III. ÚS 223/2017), ale aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 320/2021). Keďže medzi uznesením krajského súdu a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Rovnaký záver o zjavnej neopodstatnenosti spravil ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru. Sťažovateľovi nemožno priznať ani záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „*koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené*“. Sťažovateľ síce tvrdil, že v jeho veci došlo krajským súdom k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak pretože na konanie o návrhu na povolenie obnovy sa označený článok dohovoru nevzťahuje, nemohlo byť z tohto hľadiska porušené ani právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že čl. 5 ods. 1 dohovoru obsahuje katalóg viacerých konkrétnych prípustných spôsobov zásahu orgánu verejnej moci [pod písm. a) až f)] do osobnej slobody fyzickej osoby, ktoré sťažovateľ (ani implicitne) nešpecifikoval, pričom argumentoval „len“ porušením práva na spravodlivý proces, účinný prostriedok nápravy či porušením zásad trestného konania. V nadväznosti na uvedené, ako aj v kontexte posúdenia ústavnej sťažnosti podľa bodu III.2. tohto uznesenia vyhodnotil aj túto časť ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

26. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

27. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu